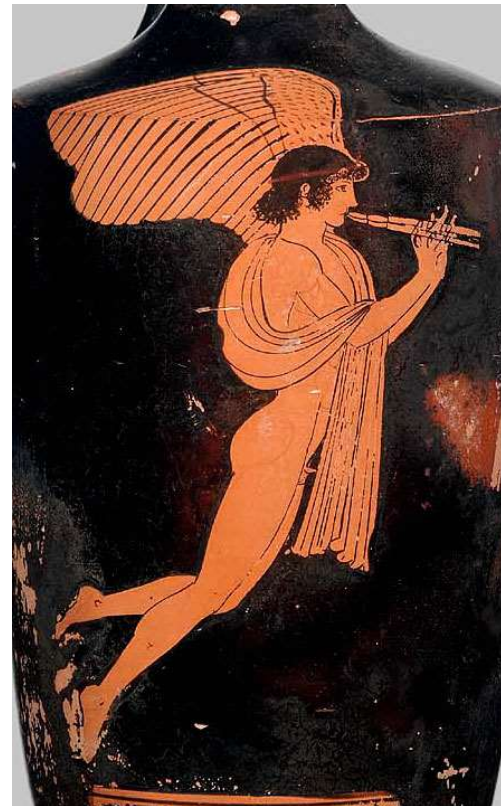

Renesančné hudobné
ikonogramy v záhrade
Pražského hradu

PRAGA A. D. MMXIX

Avignon alebo Toulouse c 1400 (Paris, Bibliothèque Mazarine, ms. 520, fol. 171r)
Erós Atény c 5 st. p.n.l. 00.341 Museum of Fine Arts Boston

Terpsichore, mramor c 2 st. p. n. l. State Hermitage Museum Petersburg
Euterpé c. 460-450 p.n.l. Museum of Fine Arts, Boston. cat. n. Boston 98.887

BAYS, Antonio: Kolorovaná medirytina, 389 x 281 mm. S. 17. Wien, Kunsthistorische Museum, Sammlung für Plastik und Kunstgewerbe, Inv. No. P 5348; Wien, Österreichische Nationalbibliothek, Cod. 7906 Han.

4-15000
1849
DISCORSI

DELLI TRI-

OMFI, GIOSTRE, APPA-

rati, è delle cose piu notabile fatte nelle
suntuose Nozze, dell' Illustrissimo &
Eccellentissimo Signor
Duca Guglielmo.

PRIMO GENITO DEL GENEROSISSIMO

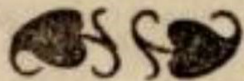
Alberto Quinto, Conte Palatino Del Reno, e Duca della
Bauiera alta e Bassa, nell' Anno 1568,
à 22. di Febraro.

Compartiti in tre libri, Con vno Dialogo, della anti-
chità del felice ceppo di Bauiera.

R
ALLA

SERENISSIMA REGINA CHRISTIER-
NA DANISMARCHI.

Di Massimo Troiano da Napoli. Musico dell' Illu-
strissimo, & Eccellentissimo Signor
Duca di Bauiera.

In Monaco appresso Adamo Montano. Berg.
M. D. LXVIII.

TROIANO, Massimo: *Discorsi delli triomfi*
[...], München, 1568. Bayerischen
Staatsbibliothek, sign. D-Mbs, 4 Bavar. 1847.

„Fortunio: „Ditta la bella et artista messa come
l'altre volte andarono a tavola, e non posso far
dimeno, che tra tanti musiche, che fatti vi furono,
non vi narra una opera di messere Orlando di
Lasso, quale per le felicissime ozze ha fatto, con li
carmi fatti dall'erudito signor Nicolo Stopio Belgo.
La prima parte a cinque fù cantata da tutta la
turba delli cantori, la seconda a quattro, da solo
quattro scelte voci, e tanto suavemente lo
cantarono, e di tal sorte uno presso l'altro le fughe,
et artisti e belli passi, porgevano alle orecchie delli
ascoltanti: che tutti li sereniss[imi] prencipi e
serenissime dame con il boccone in bocca si
fermarono ad udire, l'inodita concordanza et in
sino che non fù finito il ben contesto quarto,
nissuno si mosse dallo loco, che si trovava. Dopo
tutti insieme seguitarono la terza parte a sei, e di
questa opera l'eccellente messere Orlando a bocca
piena da tutti egualmente, ne fù lodato.“ *Discorsi
delli triomfi*, s. 165.

Avignon c1330-1340. Avignon, Bibliothèque municipale, ms. 121, fol. 162v

Predmet interpretácie	Akt interpretácie	Vybavenie pre interpretáciu	Opravný princíp interpretácie (Dejiny tradície)
I. Prvotný alebo prirodzený význam (A) faktický, (B) výrazový – vytvárajúci svet umeleckých motívov	Pred-ikonografický popis (pseudo-formálna analýza)	Praktická skúsenosť (Oboznámenosť s predmetmi a udalosťami)	Dejiny štýlov (prihliadnutie ku spôsobu, akým boli za meniacich sa historických podmienok, prostredníctvom foriem vyjadrované predmety a udalosti)
II. Druhotný alebo konvenčný význam vytvárajúci svet obrazov, príbehov a alegórii	Ikonografický rozbor	Znalosť literárnych prameňov (Oboznámenosť zo špecifickými témami a pojmami)	Dejiny typov (prihliadnutie ku spôsobu ako boli za meniacich sa historických podmienok, prostredníctvom predmetov a udalostí, vyjadrované témy a pojmy)
III. Vnútorňý význam alebo obsah vytvárajúci svet symbolických hodnôt	Ikonologická interpretácia	Syntetická intuícia (oboznámenosť s podstatnými tendenciami ľudského myslenia) podmienená osobnou psychológiou a „svetonázorom“	Dejiny kultúrnych symptómov alebo symbolov (prihliadnutie k spôsobu, akým boli za meniacich sa historických podmienok prostredníctvom špecifickým tém a pojmov vyjadrované podstatné tendencie)

Západ, stĺp VI.

VERGILIUS, Publius Maro: *Aeneas*. 12, 411-419. Praha, 1933. s. 378. [preklad Otamar Vaňorný]

- „Venuší otřese bol, jímž syn byl nevinně stížen: | ihned třemdalu trhá, jež vyrůstá na krétské Idě, | lodybu šťavnatých listů a zdobenou rudými květy. | Není neznám ten lék též horským divokým kozám, | kdykoli rychlý šíp jim hřbetě zaražen utkví. | Přichvátá s bylinou tou, když hustým se zastřela vzduchem, | tajně ji smíchá s vodou, jež vlita je do lesklé misky, | dodá ji léčivých sil, pak přilije hojivé šťávy | z nebeské ambrosie a všelék lahodné vůně.“

Západ, sokel XII.

OVIDIUS: *Metamorfózy*. IV, 383-392. Marsyas, Pelops. Bratislava, 2012. s. 145-146. [preklad Ignác Šafár]

„Len čo ten neznámy človek rozpovie neblahý osud lykijských sedliakov, iný si v pamäti oživí prípad Satyra, ktorý v hre na Flaute súťažil s Foibom a kruto odpýkal prehru. „Prečo uberáš zo mňa kus tela?“ bedákal. „Jojój, nemá takú cenu tá flauta.“ Ako tak narieka, Foibos mu z údov sťahuje kožu, kým nie je samučká rana. Zovšadiaľ steká prúd krvi, odraté svaly mu trčia, ničím nekryté žily mrštia sa v trhanom rytme, porátať mohol by človek dmúce sa orgány útrob i na prsiach zreteľné cievky.“

Západ, sokel XIII.

OVIDIUS, Publius Naso: *Metamorfózy*. I,688-713. Argos, Syrix. Bratislava, 2012. s. 43-48. [preklad Ignác Šafár]

„Tu pýta sa Argos, aký je pôvod píšťaly z trstia, bo na jej zvuky sa nedávno prišlo. „V studených arkádskych horách,“ začal hneď rozprávať Merkúr, „medzi vílami lesov, čo v okolí Nonakridy sídli, žila Najada chýrna. Družky ju Syringou zvali. Neraz už úbehom Satyrom umkla, keď hnali sa za ňou, naraz aj bohom tónistých lesov a úrodných polí. Svojimi sklonmi a panenským životom kráčala v stopách bohyne Foiby, ba dohora krásnym rúchom by mohla vzbudzovať zdanlivý obraz i samej Foibovej sestry, keby luk rohový nemala víla, bohyňa zlatý. No i tak mýlila mnohých. Keď išla raz z lykajských vrškov, uzrel ju Pan – Kol hlavy mal ovitý z ihličia veniec – a tak jej vravel: ---“ Už stačilo iba riečť Panove slová, ako ním pohrdla víla a cestou-necistou poľom dala sa vnohy, kým nezbehla k tichým ladonským vlnám s piesčitým dnom. Keď prúd jej zabránil utekať ďalej, o zmenu podoby prosila sestry sídliace v tokoch. Pán, čo si bol už istý, že Syrix konečne chytil, namiesto nymfy mal v rukách iba jazerné trstie. Ako tam bolestne vzdychá, prúd vzduchu zvířený v trstí zašumí tenučkým tónom, podobným žalobnej kvilbe. Novotný nástroj i lahodné zvuky priam očaria boha, ktorý v tom povie: „To bude nás odteraz navzájom pútať.“ A tak tie píšťaly rozličnej dĺžky, ktoré boh zlepil dovedna horúcim voskom, dostali po nymfe meno.“

Juh, stĺp II.

Východ, stĺp VII.

Ďakujem za pozornosť!

Cambrai, Bibliothèque municipale, ms. 126B, fol 132v, 35r ,76v.
Chansonnier de Zeghere van Male, maľoval Pieter Pourbus (1528-1584)